

Arrest

nr. 269 643 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart het Rijk een eerste keer te zijn binnengekomen op 10 september 2011 en dient op 15 september 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 27 november 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingen en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 maart 2013 met nummer X worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

1.2. Op 28 april 2021 dient de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juni 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Bazeed Khel, gelegen in de omgeving van Peshawar in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. U bent geboren in een familie die de ahmadi religie aanhangt en huwde in januari met de dochter van uw oom langs vaderskant. Uw kind werd geboren op (...) 2007. In uw dorp kregen uw familie en andere ahmadi-gelovigen problemen omwille van hun religieuze overtuigingen. Sinds drie of vier jaar hitst de plaatselijke maulvi de dorpsbewoners tegen uw gemeenschap op. Uw familie klaagde dit aan bij de politie, maar kreeg verder geen hulp. Uzelf behoorde tot de jongerenorganisatie khuddam ahmadiyya en nam deel aan hun activiteiten. U was gedurende twee jaar ook veiligheidsagent van de grootste ahmadi-gebedsplaats in Peshawar. U studeerde aan de universiteit van Peshawar waar u in 2007 uw Bachelor of Arts diploma behaalde. Na uw studies werkte u als manager van het credit card departement voor het bedrijf "Overseas Courier Service"(OCS) in Peshawar. U deed dit van 4 december 2007 tot 31 december 2009. U onderbrak uw loopbaan en werkte als manager van 1 december 2008 tot 28 februari 2009 in de privékliniek van uw oom M, het "(...)". Op 19 januari 2009 werd de kliniek aangevallen door aanhangers van de organisatie Lashkar-e-islam, geleid door Mangal Bagh. Uw oom werd hierbij geslagen. Hij zou al eerder dreigbrieven van de Mangal Bagh-groep hebben ontvangen. Uw oom diende klacht in bij het politiekantoor van Badabeer, maar de politie ondernam geen verdere actie. Uit vrees voor andere gewelddadige acties verliet u de kliniek en nam uw vorige baan weer op. Uw oom kon echter rekenen op de bescherming van nazim Faheem Khan en kon aldus zijn werkzaamheden in de kliniek blijven uitoefenen. In december 2009 kreeg uzelf ook een dreigbrief van de Mangal Bagh-groep. Hierin werd u aangemaand uw religie op te geven. Indien u geen gevolg gaf aan de brief, zou u worden ontvoerd of gedood. Uit vrees voor een gelijksoortige aanval als diegene die uw oom meemaakte in januari 2009, besloot u het land te verlaten. U verliet Pakistan vanuit Peshawar op 6 februari 2010. U reisde met uw eigen paspoort, voorzien van een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk naar Londen, waar u gedurende anderhalf jaar verbleef. Hoewel u er voor een jaar was ingeschreven in een Business Administration opleiding, stopte u uw studies na drie maanden. U verliet nadien het Verenigd Koninkrijk via Dover en reisde naar België waar u op 10 september 2011 aankwam. U diende op 15 september 2011 uw asielaanvraag in België in. In november 2011, na uw vertrek uit Pakistan ontving uw familie nog een tweede dreigbrief van de Lashkar-e-islam organisatie. Faheem Khan die uw oom jarenlang beschermde werd in juni 2012 vermoord. U hebt vernomen dat uw oom sindsdien zijn kliniek heeft moeten verlaten. U weet niet waar hij zich momenteel bevindt. Midden 2012 besloten uw ouders ook uw geboortedorp te verlaten omwille van de onveilige situatie voor de ahmadi aldaar. Uw familie zou sindsdien in Rabwah verblijven. Uw vrouw en kind vonden onderdak bij uw schoonouders in Peshawar. Bij het eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, op 11 oktober 2011, legde u een kopie van uw identiteitskaart neer. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, op 11 september 2012, legde u volgende documenten voor: een nieuwe kopij van uw identiteitskaart en een kopie van twee bladzijden van uw Pakistaans paspoort, 3 badges van de ahmadigemeenschap (twee van België en één van het Verenigd Koninkrijk), de brochure "Murder in the name of God", de UNHCR-richtlijnen van 2012 met betrekking tot het behandelen van asiëldossiers van religieuze minderheden in Pakistan, een internet document verwijzend naar een recente beslissing van het Europees Hof van Justitie i.v.m. twee asielaanvragen van ahmadi-gelovigen in Duitsland, twee dreigbrieven van de Lashkar-e-islam, een attest van "(...)" betreffende uw werkzaamheden in die kliniek, een internetartikel van 28 juni 2012 over de moord op Faheem Khan, anti-ahmadi propaganda materiaal van de Khatme Nubuwwat organisatie, waaronder een franstalig pamflet en een dreigbrief gericht aan de Qadiyani dokters van Bazeed Khel, alsook de vertaling ervan, een First Information Report (F.I.R.) van 19 januari 2009 betreffende het incident in de kliniek van uw oom met de vertaling naar het Engels, de vertaling van een persartikel betreffende het incident in de kliniek van uw oom, vijf betalingsbewijzen betreffende bijdragen aan de ahmadi-gemeenschap, meerdere kopieën betreffende uw studies in Pakistan, een kopie van een "police clearance certificate" van april 2010 en een attest betreffende uw aanwezigheid bij een activiteit van de ahmadi gemeenschap in België. Na het gehoor, op 14 september 2011, ontving het CGVS uw origineel paspoort en originele identiteitskaart, alsook uw originele studiedocumenten van Pakistan. U legde ook het strookje van uw instapkaart, uw elektronische reisticket voorzien van een bagagesticker betreffende uw reis van Pakistan naar Londen, voor. U voegde daar toen ook het inschrijvingsbewijs van uw studies in Londen, een origineel "police clearance certificate" van juli 2009, een attest van het bedrijf OCS, alsook de kleurencans van uw geboorteakte en de F.I.R. van 19 januari 2009, aan toe. Op 29/11/2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U had immers gelogen over een verblijf in het Verenigd Koninkrijk en uw relaas was verder ongeloofwaardig. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de RvV volgde ze op 27/03/2013.

Zonde teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 28/04/2021 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U zou in 2013 naar Duitsland gegaan zijn, waar u zeven jaren verbleef. Duitsland zou u ook geweigerd hebben en daar u gerepatriëerd kon worden, besloot u terug te keren naar België. U verwijst naar de algemene situatie van Ahmadiyya in Pakistan en enkele specifieke moorden. Ook beweert u dat verschillende van uw familieleden in het Verenigd Koninkrijk erkend werden als vluchteling. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u documenten neer over de algemene situatie van Ahmadiyya in Pakistan en over uw erkende familieleden. Voorts legt u verschillende gezinssamenstellingen neer, documenten ivm de aanval op het huis van een oom en een overlijdensakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U weet immers uw persoonlijke vrees voor vervolging op geen enkele manier aannemelijk te maken. U verwijst enkel naar de algemene situatie in Pakistan. Over de persoonlijke problemen waarover u in het verleden sprak, rept u met geen woord. U toont dan ook niet aan waar het CGVS het in het verleden mogelijks ij het verkeerde eind gehad zou hebben toen zij uw beweringen tegensprak. U kunt dan ook niet aantonen dat u in het verleden enig probleem heeft gekend in Pakistan. Daarnaast wijst niets er op dat u in Pakistan of een Europa een dusdanig opvallend profiel binnen uw gemeenschap verworven zou hebben, dat u hierdoor bij uw terugkeer op de radar zou verschijnen. wat meer is, u spreekt zelfs nauwelijks over uw eigen geloofsbelevens. U wijst voornamelijk op de algemene situatie met betrekking op Ahmadiyya in uw thuisstreek. deze ondersteunen echter op geen enkele wijze uw persoonlijke vrees.

U verklaart dat uw oom zijn huis werd aangevallen, maar opnieuw wijst niets op enige band met u. Daarnaast beweert u dat verschillende van uw familieleden een statuut in het VK gekregen hebben. Hierover kan enkel opgemerkt worden dat dit des te bevreemdender is daar u zelf in het VK verbleef en dus alle mogelijkheden had om aldaar internationale bescherming aan te vragen, iets dat u niet gedaan heeft. Bovendien behandelt België elk verzoek om internationale bescherming individueel en op basis van haar eigen merites. Uw bewering dat uw familie in het VK wel statuten verkreeg, heeft hier dan ook weinig invloed op;

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber- Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord-en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de "peace committees", een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, het recht op toegang tot het dossier, het "beginsel van processuele gelijkheid als beginselen van EU recht."

De verzoekende partij stelt dat zij in de onmogelijkheid is om haar aanvraag tot internationale bescherming te verdedigen en een beroep op nuttige wijze te kunnen indienen. Ze betoogt dat de rechten van verdediging en de toegang tot het administratief dossier beginselen zijn van EU-recht en deel uitmaken van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte. De verwerende partij was verplicht om het dossier over te maken bij de eerste aanvraag tot toegang. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat het gegeven dat het administratief dossier haar niet werd overgemaakt, niet herstelbaar is. Ze wijst erop dat ze op 27 april 2021 een eerste maal een kopie van haar administratief dossier aan de verwerende partij heeft gevraagd. Deze aanvraag bleef zonder antwoord, daarom heeft verzoeker op 31 mei 2021 haar aanvraag herhaald. De verzoekende partij betoogt dat deze aanvraag eveneens zonder antwoord bleef waardoor zij en haar advocaat in de onmogelijkheid waren om het tweede verzoek om internationale bescherming op een nuttige wijze voor te bereiden. De verzoekende partij wijst erop dat dit van belang is om de kwaliteit van de nieuwe elementen te kunnen bekijken ten opzichte van eerdere beslissingen en verklaringen. Ze vervolgt dat ze ook na de betekening van de bestreden beslissing een kopie van het administratief dossier opgevraagd heeft, maar dat zij voor het verstrijken van haar beroepstermijn geen kopie van het administratief dossier heeft gekregen. In haar middel verwijst de verzoekende partij naar HvJ, M. G., N. R. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-383/13) PPU, 10 september 2013; punt 32, HvJ, Solvay SA tegen Commissie (C-I 10/10) P, 25 oktober 2011; punt 51 en RvV 7 november 2019, nr. 228 564.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het handvest en van artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag).

De verzoekende partij betoogt dat in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken uitsluitend een administratieve rol van registratie heeft. De beslissingsbevoegdheid behoort aan de commissaris-generaal. De commissaris-generaal is de "beslissingsautoriteit" in de zin van artikel 2, f) van richtlijn 2013/32. Volgens artikel 14 van Richtlijn 2013/32 is het de beslissingsautoriteit die de verzoeker van internationale bescherming moet horen om te beoordelen of hij nood heeft aan bescherming. *"Een persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming wordt afgenomen door het personeel van de beslissingsautoriteit."* Dezelfde bepaling voorziet dat de verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld persoonlijk gehoord te worden over zijn verzoek om internationale bescherming. Het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan geenszins een persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 14 van de richtlijn 2013/32 vervangen. De verzoekende partij vervolgt dat de Belgische Staat een zekere procedurele autonomie behoudt wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 42 van de richtlijn 2013/32, maar zij dient de algemene toepassing van het hoorrecht te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen terwijl het horen van verzoeker een invloed op de afloop van de beslissing zou kunnen hebben. In dit onderdeel van haar middel verwijst de verzoekende partij naar HvJ, Sophie Mukarubega tegen Préfet de police, Préfet de la Seine-Saint-Denis, (C-166/13), 5 november 2014 ; punt 46, 49-52. Voorts stelt de verzoekende partij dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS, indien het dit opportuun acht, een beslissing kan nemen op basis van een exhaustief onderzoek van de elementen die de verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verstrekt, zoals bepaald in artikel 51/8. Hieruit blijkt duidelijk dat het CGVS zijn beslissing om verzoeker niet te horen uitdrukkelijk moet motiveren. Bij gebreke van een dergelijke motivering moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat: *"Verzoeker heeft een belang om gehoord te worden over de neergelegde nieuwe stukken."*

De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker geen opvallend profiel binnen zijn gemeenschap zou hebben verworven en dat verzoeker nauwelijks over zijn eigen geloofsbelevens spreekt.

Dit is manifest tegenstrijdig met verschillende documenten die bij deze tweede asielaanvraag werden neergelegd.

Bij deze documenten, is het bevestigd dat verzoeker over de jaren in Europa zeer actief is geweest binnen de Ahmadi gemeenschap en verschillende functies en verantwoordelijkheden heeft genomen. Voor de recente jaren, kunnen we zeker vaststellen dat verzoeker onder anderen deze functies heeft uitgeoefend:

- Secretaris van de Waqf-e-Nau Programma
- Leider (Qaid Majlis) van de jeugd organisatie

- Verantwoordelijk voor algemene zaken
- (Region Nasim Maal 100 Mosques)

Dit toont aan dat verzoeker een vertegenwoordigingsfunctie van de gemeenschap heeft, maar ook een rol draagt bij de opleiding en de religieuze vorming van de jeugd van de Ahmadi gemeenschap. Waqf-e-Nau is een sleutel programma binnen de gemeenschap. Waqf-e-Nau zijn mensen die vanaf hun geboorte toegewijd zijn tot de gemeenschap die hun vorming verzekert. Zij krijgen een rol van missionaris voor de gemeenschap." Verzoeker neemt dus verantwoordelijkheden bij kernfuncties binnen de gemeenschap, wat maakt van hem een specifiek profiel met hogere risico's van vervolging De Ahmadi gemeenschap in België bevestigt dat verzoeker op verschillende niveaus van Majlis Khuddam-ul-Ahmadiyya heeft gewerkt, (stuk 3)

Deze nieuwe elementen hebben aan de aandacht van liet CGVS ontsnapt en zijn niet door de bestreden beslissing onderzocht.

Dit is een rechtstreeks gevolg van het gebrek van een gehoor van verzoeker.

De ontwikkeling van de rol van verzoeker binnen de Ahmadi gemeenschap over de jaren in Europa vormt een nieuw toestand dit grondig moet onderzocht worden door het CGVS.

Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is geschonden."

In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de religieuze activiteiten binnen de Ahmadiyya-moslimgemeenschap voldoende zijn om haar vrees voor vervolging aan te tonen. Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen enkele evaluatie richt naar de toekomst terwijl dit de essentie van het asielrecht uitmaakt. Volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is. Integendeel, is het gebrek aan eerdere vervolgingsfeiten of bedreiging onvoldoende om aan te nemen dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat voor de toekomst. Volgens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, moet de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming met alle pertinente elementen rekening houden. Hierna verwijst de verzoekende partij naar de procedurehandleiding van het UNHCR en rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald HvJ, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y (C-71/11), Z (- 99/11), 5 september 2012; § 70 om het begrip "vrees voor vervolging" toe te lichten. De verzoekende partij betoogt dat "Of het geloof van verzoeker bijzonder belangrijk is voor hem, wordt niet in rekening gebracht door de bestreden beslissing.

Of verzoeker een specifiek profiel draagt dat hem meer het doelwit van extremisten zou kunnen maken, wordt niet in rekening gebracht door de bestreden beslissing. Het afkomst van verzoeker uit de streek van Peshawar en het bijzonder geweld die daar zich afspeelt tegen de Ahmadi's wordt ook niet correct ingeschat door het CGVS. Verzoeker heeft documenten over recente aanvallen tegen Ahmadi's Peshawar neergelegd, ook tegen familie leden.

Verskillende objectieve elementen verstandig maken dat verzoeker een grotere gevaar loopt dan een "gewone" Ahmadi.

Het CGVS geeft enkel een negatieve appreciatie van de eerdere vervolgingen, maar zwijgt over de mogelijkheid dat verzoeker vervolgd zou kunnen zijn in Pakistan door zijn geloof zijn activiteiten binnen de gemeenschap verder te zetten."

In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het UNHCR aangeeft dat bij een onderzoek naar vervolging omwille van religieuze redenen, dit onderzoek zich moet focussen op de ervaringen van de asielzoeker, zijn religieuze overtuigingen, het belang ervan voor zijn hedendaagse leven, zijn rol in de gemeenschap, de ervaringen van zijn vrienden en familie. Bij zijn *amicus curiae* in de zaak Y, Z voor het Hof van Justitie, nam het UNHCR de gelegenheid om deze inschatting nog duidelijker te maken. Het individueel onderzoek is gericht op het geloof van de asielzoeker en zijn belang voor praktijken en geloofsbelevingen die mogelijk zwaar gestraft worden. Deze algemene aanbevelingen verduidelijken de pertinente elementen voor de evaluatie van de vrees van een Ahmadi, zoals aangewezen in hun richtlijnen over religieuze minderheden in Pakistan. Door "individual circumstances of the case" is het zeker vereist dat de vrees voor vervolging ook ingeschat wordt door het bepalen van de rol van het geloof in het leven van verzoeker. De verzoekende partij preciseert dat de gewoonlijke Nederlandstalige vertaling van "likely to be" "waarschijnlijk" is. Er bestaan allerlei regels die bewijzen dat Ahmadi's zwaar gediscrimineerd worden in de uitvoering van hun geloof in Pakistan. Het verhaal van verzoeker over zijn hedendaagse vrees voor de omringende Sunni-bevolking vormt een duidelijk beeld van een voortdurende discriminatie. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met de talrijke discriminaties opgesteld door de wetgeving die de hedendaagse praktijk van het Ahmadi-geloof beperken en met de beschikbare informatie die de moeilijkheid aantoonst om het Ahmadi-geloof te beleven in rurale gebieden onder radicale Sunni-invloed. Een dergelijke systematische en wettelijk verankerde discriminatie die ervoor zorgt dat leden van de Ahmadiyya-moslimgemeenschap geen

vrijheid kennen om hun geloof uit te drukken, maakt vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze vervolgt dat haar godsdienstvrijheid zwaar beperkt wordt bij een terugkeer naar Pakistan. *In concreto* stelt ze dat: *“Het verhaal van verzoeker, verhaal van een constante bedreiging door de lokale bevolking omwille van zijn geloof, toont aan hoe pijnlijk het was voor verzoeker om zijn geloof te beleven in Pakistan. Door zijn getuigenis is het bewezen hoe belangrijk zijn geloof voor hem was en hoe onleefbaar het was om dit geloof vol te houden in een dergelijke omgeving. De inschatting van de geloofwaardigheid van eerdere vervolgingsfeiten vormt een onvoldoende individueel onderzoek.”*

In een vijfde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het risico op vervolging in de Pakistaanse wetgeving zelf opgenomen is. Ze vervolgt dat het simpel bestaan van een dergelijke wetgeving een voldoende bedreiging vormt om een vrees voor vervolging te steunen. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het arrest van Hof van Justitie van 7 november 2013, nr. C-201/12. In een bericht van de UN News Sendee, *‘UN rights experts call for urgent measures to protect Pakistan’s religious minorities’* genaamd, van 2 juni 2014, wordt aangetoond dat de anti-ahmadiwetten verantwoordelijk zijn voor de uitbreiding van het gebruik van het geweld tegen Ahmadi’s door verschillende sektarische groepen. De verzoekende partij geeft aan dat de Ahmadiyya-moslimgemeenschap een duidelijke band ziet tussen het ontstaan van de repressieve wetgeving en het verspreiden van haat tegenover Ahmadi’s op het geheel van het Pakistaanse grondgebied en dat dit ook door de United Nations bevestigd werd. De toestand van de Ahmadiyya-moslimgemeenschap vormt een context van groepsvervolging, zoals erkend door het Hof van Justitie in het arrest C-201/12. Er bestaat een repressieve wetgeving tegen de godsdienstige praktijken van de Ahmadi’s en deze wetgeving wordt effectief toegepast in een aantal gevallen. Dit is voldoende volgens het arrest C-201/12 om een vrees voor vervolging gegrond te verklaren. Het risico bestaat vanaf het moment dat de asielzoeker het Ahmadiyya-geloof uitdrukt. De evaluatie van de vrees voor vervolging moet dus gericht zijn op de godsdienstige praktijken van de asielzoeker. Als de asielzoeker actief is binnen zijn kerk, is de vrees voor vervolging gegrond. Het gaat hier niet over het belang en aard van de functie maar enkel over de dagelijkse praktijken van een gelovige. De verzoekende partij stelt dat zij haar godsdienstige praktijken niet in Pakistan kan uitvoeren zonder dat zij onder het risico van vervolging valt. Volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing in strijd met het arrest C-201/12. Immers, wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze bepaald hoe de verzoekende partij vervolging zou kunnen vermijden terwijl zij een actief geloof aantoonde. De verzoekende partij betoogt dat: *“Vormt de algemene wetgeving van Pakistan een verbod op een aantal godsdienstige praktijken? Zo ja, doet dat verbod een werkelijk gevaar voor de verzoeker ontstaan? Zo ja, is een bepaalde godsdienstige praktijk waartegen de betwiste beperkingen zijn gericht, bijzonder belangrijk voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren? Vanuit het wettelijk verbod van het Ahmadi-geloof en het sektarische geweld gericht tegen de gemeenschap, heeft iedere actieve Ahmadi een gegronde vrees voor vervolging. De evaluatie van het risico van vervolging vloeit voort uit het bestaan van een werkelijke godsdienstige praktijk. Is verzoeker actief in zijn gemeenschap? Kunnen de praktijken nog verder gezet worden in de plaats van herkomst? Heeft hij zijn godsdienstige praktijken volgehouden? Vanaf het moment dat de betrokkene het bewijs brengt dat hij lid is van een groep die een risico van vervolging loopt, mogen er geen bijkomende individuele bewijzen geëist worden om te beschouwen dat het risico wel degelijk reëel is. Dit beginsel vormt nu de vaste rechtspraak van het EHRM sinds het arrest Salah Sheekh.”* Hierna citeert de verzoekende partij ook uit rechtspraak afkomstig uit het Verenigd Koninkrijk. Ook stelt de verzoekende partij dat voor de professoren Hathaway en Foster de Ahmadi’s het perfecte voorbeeld van zijn van restricties van godsdienstvrijheid, wat een vervolging uitmaakt. Bijgevolg vormt de Pakistaanse wetgeving een constante schending van artikel 18 van het BUPO in zijn verschillende bepalingen, de vrijheid een zelf gekozen godsdienst of overtuiging te hebben en het recht om geen belemmering van zijn vrijheid van een door zichzelf gekozen godsdienst of overtuiging te hebben, beide zijnde absolute rechten, maar ook het recht om zijn godsdienst tot uiting te brengen, wat een relatief recht vormt.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 9 december 2021 legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij de volgende documenten toevoegt: Ahmaddyya Muslim Associadon Belgium, attest, 21.5.2021 - Update – Verbetering en IHRC, Incident Report, The never ending persecution of Ahmadi’s take another life in Peshawar, Pakistan, 9.11.2021

3.2. Op 14 december 2021 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota’s neer waarin zij de volgende landeninformatie toevoegt: *“Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap”* van Cedoca van 5 juli 2021 en de *“EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation”* van oktober 2021.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

4.1.1. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

4.1.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De verzoekende partij voert aan dat zij bij een terugkeer naar Pakistan zal worden vervolgd omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi. De verzoekende partij geeft aan dat er een aanval geweest is op het huis van haar oom terwijl haar vrouw en dochter daar aanwezig waren. De verzoekende partij brengt er een verslag van bij, alsook documenten om aan te tonen dat het om haar oom gaat. Ze geeft aan dat verschillende familieleden in het Verenigd Koninkrijk erkend werden als vluchteling. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: “Surge in targeted killings of Ahmadi in Peshawar”, “Peshawar man accused of Blasphemy shot dead in court” uit de Newsweek Pakistan van 29 juli 2020, “lawyers, cops pose for selfie with murderer of blasphemy accused” uit the siasat daily van 5 augustus 2020, “Ahmadi man shot dead in northern Pakistani city of Peshawar” uit de rabwah times, “Ahmadi man, 82, shot dead by gunmen” in Pakistan’s Pashawar uit Aljazeera van 9 november 2020, “man from minority ahmadi sect shot dead” in Pakistan’s Peshawar van 9 november 2020, “Another Ahmadi man murdered in Pakistan” uit UCAnews van 14 augustus 2020, “Ahmadi man critically wounded in Peshawar shooting” uit Rabwah times, “Professor belonging to Ahmadi community shot dead in Peshawar allegedly after religious argument” van

5 oktober 2020 uit de dawn.com, “minority Ahmadi doctor shot dead, 3 injured after teen opens fire over ‘religious differences’ in Pakistan” van 20 november 2020, “Ahmadi doctor shot at Rabwah” uit newswweek van 26 mei 2014, Incident report van 14 maart 2021 opgesteld door de international Human Rights committee. “Relentless harrowing attacks in Ahmadis” in Peshawar, Pakistan van 15 mei 2021. Een persbericht van 14 maart 2021; family registration certificate van verschillende familieleden, de documenten van familieleden die in het Verenigd Koninkrijk erkend werden, documenten met betrekking tot de aanval op haar oom en een overlijdensakte.

4.2.2. Uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘Penal Code’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Volgens het Nederlands ambtsbericht van december 2020 waarnaar in de COI focus van juli 2021 verwezen wordt, is de meerderheid van geweldsplegingen en/of aanklachten van blasfemie tegen de gemeenschap afkomstig van medeburgers, omwonenden, van lokale geestelijken, al dan niet opgezweept door haatspeech, en geïndoctrineerd door onevenwichtige *curricula* in het onderwijs en straffeloze uitingen van haat in de media, ook door politieke leiders. Het aantal aanklachten tegen Ahmadi’s onder de blasfemiewetgeving is gedaald sinds 2018 maar in 2021 is een lichte stijging te bemerken. In 2020 werden 4 Ahmadi’s aangeklaagd, maar in 2021 werden reeds 11 personen aangeklaagd.

Evenwel neemt het UNHCR, hoewel het zijn standpunt met betrekking tot het bestaan van een intern vestigingsalternatief voor de Ahmadi in Pakistan in 2017 verscherpte in vergelijking met de “*Eligibility Guidelines*” van 2012, ook in zijn meest recente “*Eligibility Guidelines*” van 2017 het standpunt in dat leden van de Ahmadi-gemeenschap in aanmerking kunnen komen voor internationale bescherming maar dat dit afhangt van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming (p. 38: “*are likely to be in [...] depending on the individual circumstances of the case*”). Uit de COI Focus van 12 juni 2020 en 5 juli 2021 blijkt dat UNHCR geen nieuwe richtlijnen heeft gepubliceerd met betrekking tot religieuze minderheden in Pakistan. Ook de verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat UNHCR zijn standpunt sindsdien heeft gewijzigd.

De verzoekende partij benadrukt in het verzoekschrift dat het risico op vervolging binnen de Pakistaanse wetgeving zelf bestaat. De verzoekende partij vervolgt dat er een band is tussen het ontstaan van repressieve wetgeving en het verspreiden van haat tegenover Ahmadi’s op het gehele grondgebied van Pakistan. Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij ook “*Incident Report, the never ending persecution of Ahmadis take another life in Peshawar Pakistan*” van 9 november 2021 opgesteld door IHRC. De door de verzoekende partij geciteerde en bijgebrachte informatie ligt echter in dezelfde lijn met de hierboven genoemde informatie. In deze informatie wordt er melding gemaakt van geweld, ontvoering en zelfs moord van Ahmadi’s en van discriminatie van deze religieuze minderheid in Pakistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de situatie van Ahmadi’s zeer complex is in Pakistan en dat zij geconfronteerd kunnen worden met verregaande discriminatie en geweld en dat ook de Pakistaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken, maar niet dat er sprake is van systematische vervolging van Ahmadi’s in Pakistan. Bijgevolg is een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming nog steeds noodzakelijk.

Dienaangaande wordt erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier tevens blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2018 varieert tussen twee en elf moorden per jaar en dat er in 2018 slechts negen fysieke aanvallen tegen Ahmadi in Pakistan plaatsvonden. In de jaren 2019, 2020 en de eerste helft van 2021

ging het om respectievelijk 3, 5 en 1 moorden per jaar. Sinds juli 2020 tot juni 2021 werden minstens vijf gerichte moorden op leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gedocumenteerd in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Alle doelgerichte moorden met uitzondering van 1 moord in deze periode hebben plaatsgevonden in de hoofdstad van de provincie Peshawar. In vergelijking met het jaar 2019, waarbij alle doelgerichte moorden plaatsvonden in de provincie Punjab is in 2020-2021 een verschuiving op te merken naar de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Voorts wordt in de COI-focus ook aangegeven dat volgens een blogartikel van Christian Solidarity Worldwide (CSW) van april 2021 er een duidelijk patroon zichtbaar is waarbij prominente artsen en academici specifiek zijn uitgekozen door extremisten. Het is waarschijnlijk dat, tot op zekere hoogte, het feit dat veel van de slachtoffers een prominente plaats in de samenleving bekleden, precies de reden is waarom ze het doelwit waren. Voor extremisten in het land die weigeren Ahmadi's als moslims te accepteren, is het idee dat leden van de Ahmadiyya-gemeenschap gezagsposities zouden kunnen bekleden, zoals in ziekenhuizen of aan universiteiten, een belediging voor hun fundamentalistische interpretaties van de islam. Hoewel rekening moet worden gehouden met mogelijke onderrapportering van geweldsdelicten tegen Ahmadi's, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat en loutere verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, als dusdanig niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in Pakistan wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging is dan ook noodzakelijk waarbij het aan verzoeker toekomt deze vrees concreet aannemelijk te maken. Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te beoordelen, doch dient tevens vastgesteld dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt. Bijgevolg kan het ontbreken van bewijzen en documenten bij een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, een negatieve indicatie vormen voor de bewijswaarde van de inhoud van dit attest. Het louter bijbrengen van een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap kan op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande komt het aan de verzoekende partij zelf toe om haar individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met haar eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft aangaande de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

Bij haar tweede verzoek om internationale bescherming stelt de verzoekende partij dat ze bij een terugkeer naar Pakistan vreest gedood te worden omwille van haar geloof. Ze haalt ook aan dat familieleden in het Verenigd Koninkrijk erkend werden omdat ze Ahmadi zijn. De verzoekende partij haalt ook aan dat ze via WhatsApp regelmatig contact heeft met haar familie en zij zeer bezorgd is voor hen omwille van de situatie. De verzoekende partij geeft aan dat er een aanval geweest is op het huis van haar oom terwijl haar vrouw en dochter daar aanwezig waren.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij verklaard dat ze afkomstig was uit het dorp Bazikhel gelegen in het subdistrict Badabera van de stad Peshawar. Daar heeft de verzoekende partij heel haar leven gewoond. De verzoekende partij heeft daar in een postkantoor gewerkt, en daarna werkte ze drie jaar als een soort manager voor familieleden die dokter waren. De verzoekende partij deed er hun boekhouding, regelde het salaris enzovoort. Bij haar vertrek uit Pakistan woonde haar echtgenote, dochter en nog andere familieleden in voormeld dorp.

De verzoekende partij verklaart dat haar oom in 2021 bij hem thuis beschoten werd en dat haar echtgenote en dochter hierbij aanwezig waren. Bij het invullen van de vragenlijst "volgend verzoek" heeft de bevoegde ambtenaar geen verdere vragen hieromtrent dit voorgehouden incident gesteld. De verzoekende partij brengt ook artikelen bij met incidenten in 2020-2021 waarvan Ahmadi's het slachtoffer werden in Bazikhel, het dorp waarvan zij afkomstig is. Zo blijkt onder meer uit de bijgebrachte artikelen dat een aantal Ahmadi's huishoudens beschoten werden in Bazid khel. Ook blijkt dat een Ahmadi dokter uit Bazikhel op 12 februari 2021 doodgeschoten werd. Ook wordt een attest van de Ahmadiyya gemeenschap uit België bijgebracht waar de familieband bevestigd wordt en aangegeven wordt dat 'de situatie nog altijd zeer gevoelig is'. Deze elementen die betrekking hebben op het dorp van herkomst van de verzoekende partij en op haar oom, echtgenote en dochter die aldaar woonachtig zijn en die eveneens Ahmadi's zijn, betreffen individuele elementen die nader onderzocht dienen te worden. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij er ook aan voorbij dat de echtgenote en de dochter van de verzoekende partij bij deze aanslag volgens de beperkte verklaringen van de verzoekende partij, tevens aanwezig waren.

In dit verband herhaalt de Raad nog wat het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase heeft geoordeeld, met name: *"62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet."* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

In acht genomen wat voorafgaat, meent de Raad dat de verzoekende partij aldus een nieuw element heeft voorgelegd dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, waardoor haar vluchtrelaas verder en ten gronde moet worden onderzocht door de commissaris-generaal.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd en dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS